V daném případě je nesporno, že při usneseních, která st-li byla naříkána, bylo z 30 údů zastupitelstva přítomno 16, tedy více nežli polovina. Byla tu tedy podle § 41 odst. 2 pro platné usnášení presence dostatečná, a stížnost jeví se bezdůvodná.

## Č. 6467.

**Administrativní řízení. — Samospráva obecní: * Pokud není zvláštní forma pro sdělení rozhodnutí neb opatření poslední autonomní instance předepsána, má strana nárok na doručení v písemném vyhotovení.**

(Nález ze dne 8. dubna 1927 č. 7377.)

Prejudikatura: Boh. 387/20 adm.

Věc: Otakar P. v T. (adv. Dr. Ant. Zvěřina z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o doručení rozhodnutí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Osk v K. odmítla usnesením z 31. října 1925 s poukazem na svou nepříslušnost rekurs st-le do vyzvání ob. úřadu v T. z 10. září 1925, aby zaplatil schodek vyskytnuvší se v obecních účtech v částce 2.989 Kč 76 h. Podáním z 11. listopadu a 13. listopadu 1925 protestoval st-l proti provedené revisi ob. účtů a žádal podáním z 26. lstopadu 1925, aby zmíněné protesty byly považovány za stížnost do rozhodnutí osk, a byly předloženy k rozhodnutí zsv-u.

Tento vyslovil nař. rozhodnutím, že nemůže v této věci žádného rozhodnutí učiniti, ježto ani podání st-le z 11. listopadu 1925 ani podání ze 13. listopadu 1925 nelze dle obsahu jejich nikterak považovati za instanční stížnost proti rozhodnutí osk z 31. října 1925; pokud pak jde o podání z 26. listopadu 1925, nelze k němu jako ke stížnosti přihlížeti, ježto bylo podáno u osk po uplynutí lhůty stanovené § 77 o zast. okres.

Tento výnos byl dodán st-li ob. úřadem k nahlédnutí, načež on žádal u osk, aby mu byl doručen v písemném vyhotovení. K výzvě osk, by obecní úřad st-li nař. rozhodnutí písemně doručil, byl st-l předvolán a opatřil vyhotovení nař. rozhodnutí touto poznámkou: »Četl a současně, a to již po druhé, doručení zvláštního písemného vyhotovení rozhodnutí zsv-u ze 16. prosince 1925 si vyhražuje. T., dne 27. ledna 1926. Otokar P.«

St-l uplatňuje, že se nemůže proti nař. rozhodnutí řádně brániti, ježto mu bylo dáno jen k nahlédnutí a, ačkoliv to výslovně žádal, nebylo mu dodáno v písemném vyhotovení.

Není ovšem zvláštního předpisu o tom, že by rozhodnutí poslední stolice autonomní musilo býti straně doručeno písemně. Ježto však podle § 18 zák. o ss jest strana povinna ve své stížnosti k nss-u vyznačiti stížné body, znamenalo by to zkrácení strany v jejím právu podati stížnost k tomuto soudu, kdyby rozhodnutí poslední stolice jí nebylo úplně uvedeno ve známost. Není-li pro určitý akt zvláště předepsán určitý způsob uvědomnění, jako na př. vyhláškou, a nespokojí-li se strana něčím jiným, může takovéto úplné znalosti rozhodnutí se jí dostati jen písemným sdělením rozhodnutí.

Jelikož v daném případě strana se ústním sdělením nespokojila, proti pouhému ústnímu uvědomění se ohradila a výslovně ve stížnosti tento nedostatek doručení vytýká uvádějíc, že jí bylo zabráněno hájiti se proti nař. rozhodnutí, shledal nss, že porušena byla podstatná forma správního řízení a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

## č. 6468.

**Pozemková reforma: Ani vlastník ani pachtýř nemovitostí státem zabraných nemohou z uděleného svolení podle § 7 zák. záb. k pachtu odvozovati nárok na to, aby stp-ú po dobu pachtovní se zdržel všech disposic s pachtovanou půdou z důvodu jejího převzetí.**

(Nález ze dne 9. dubna 1927 č. 3346.)

Věc: Gejza A. a spol (adv. Dr. Rud. Stejskal z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rudolf Vyšín) stran výpovědi z hospodaření.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím vypověděl žal. úřad st-lům hospodaření na nemovitostech tam blíže vyznačených.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost brojí proti nař. rozhodnutí námitkou, že výpovědi stojí v cestě smlouvy uzavřené stran prodeje dříví z vypovídaných nemovitostí, poněvadž schválením těchto smluv a neprohlášením řádně ohlášených smluv dle § 4 zák. z 12. února 1920 č. 118 Sb. za neplatné se stpú zavázal je respektovati a nemůže provádění jich výpovědí mařiti. Stojí tudíž stížnost na stanovisku, že jednak nepoužití oprávnění daného úřadu § 4 zák. č. 118/20, jednak schválení smluv znemožňuje po dobu trvání těchto smluv každou další disposici se zabraným majetkem, jehož se smlouvy týkají, a podepírá tento svůj názor ještě poukazem na obsah dohody uzavřené se stpú-em.

Stížnosti nebylo lze dáti za pravdu.

Dle schvalovací doložky na smlouvě, uzavřené s »Národní drevárskou priemyselnou úč. spol.«, na niž byla s určitými změnami původní smlouva z 26. září 1917 s Horno-zemplinskou průmyslovou akciovou společností přenesena, udělil stpú svůj souhlas dle § 7 zák. záb. k uzavření této smlouvy. Ze znění této doložky jest patrno, že žal. úřad neposuzoval přípustnost této smlouvy s hlediska § 4 zák. č. 118/20, nýbrž s hlediska § 7 zák. záb. a jdou proto veškeré námitky stížnosti budované na ustanovení § 4 zák. č. 118/20 mimo.

Bylo proto jen zkoumati, pokud udělení souhlasu dle § 7 stojí v cestě výpovědi, vztahující se na nemovitosti, stran kterých ony smlouvy byly uzavřeny.

Tu však nebylo lze názoru stížností hájenému přisvědčiti. Schválení pachtu nemá jiný význam, než že se jím právní jednání dosud neplatné stává platným jak v poměru obou kontrahentů, tak i vůči státu a že stpú při dalších svých úkonech nesmí již pacht ignorovati, nýbrž musí k němu vzíti zřetel.